

DE TOTA LA VIDA

TONI VALL

Periodista
@tonivall

Què és el *sensebarretisme*? L'avi del Pol Obach ho explica molt bé. Als anys seixanta i setanta, portar barret estava una mica mal vist. Anar mudat, ser elegant, podia fàcilment identificar-se amb ser de dretes, proper al règim franquista. I no s'estilava massa dur barret. ¿També podia significar voler aparentar, l'anar amb compte per allò del *què diran*? O potser algú podia pensar que si anaves amb barret eres ric. El *sensebarretisme*, així ho anomena l'Antonio Obach, que va ser la segona generació de la barreteria Obach, al carrer del Call número 2 de Barcelona, al fabulós encreuament de camins amb el carrer de la Boqueria, just on Avinyó es converteix en Banys Nous. El Pol, el seu net –braç a braç amb la seva germana Judit–, m'explica avui tots els detalls i matisos de què vol dir portar barret, quina és la litúrgia, quines possibles històries hi ha al darrere d'aquesta peça de vestir tan especial.

Els Jocs Olímpics, com en tants altres àmbits de la vida ciutadana, també van ser importants en aquest hàbit. “La gent notava les ganes de tornar a anar vestida com volia, i qui volia dur barret perdia la por o el respecte a fer-ho”, relata el Pol. També la internacionalització de Barcelona va fer, tots ho sabem, que el turisme aparegués en massa a la ciutat, i els turistes són uns potencials compradors de barrets molt interessants.

A can Obach pots trobar barrets de tota mena. Fins a dues-centes referències diferents. D'alguns models hi ha

•
A can Obach pots trobar barrets de tota mena. Fins a dues-centes referències diferents
•

disponibles fins a onze talles i quinze colors. De la boina per a dona, vint-i-vuit colors diferents! Cada cop hi ha disponibles més peces sense gènere atribuït. Fa vint anys es venien barrets que semblava que només podien portar els homes i, en canvi, ara també el compren les dones. Un exemple? El clàssic barret Indiana Jones. Interessant gir de guió, sens dubte. Quina clientela té Obach? Si hagués d'improvisar un percentatge, el Pol diria que 60% oriünd i 40% turista.

ESTIU I HIVERN

Però això depèn molt de la temporada. Perquè, a veure, quan es venen més barrets? La resposta és clara. A l'estiu per protegir-se del sol i a l'hivern per protegir-se del fred. En temps hivernal és el català qui compra més, i quan arriba la calor, el turista compareix decisivament a l'equació. “El metge m'ha recomanat que em protegeixi la calba del sol”, doncs apa,

LA SEGONA VIDA D'UN CLÀSSIC DELS BARRETS

FOTOS: RUTH MARIGOT MURILLO

La nova generació va reobrir la barreteria Obach, fundada el 1924, que havia tancat per la pandèmia

cap a la barreteria. “Això funciona com qui s'emprova unes ulleres. Primer potser et sents estrany, però després no pots sortir de casa sense”.

Obach viu immers en una nova etapa engegada fa uns dos anys, quan el Pol i la Judit van fer el cop de cap de fer-se càrrec del negoci després de tres mesos de tancament per culpa dels efectes tan nocius de la pandèmia. “No passava ningú pel carrer!”, explica el Pol. Al seu pare, el Toni Obach, li va tocar lidiar amb la dolorosa experiència de patir la nul·la vida de barri. Al Gòtic ja no hi viu gairebé ningú i no hi havia ni un sol turista passejant pels carrers. Resultat? Ruïna. Passat el tràngol –amb notícia falsa inclosa a Twitter sobre el suposat tancament de la botiga–, els dos germans se'n van fer càrrec per tirar endavant la barreteria, oberta el 1924 per Josep Obach, el besavi, que va venir de Tiurana. Al local hi havia una barreteria de dona i, com que tenia el cap molt gros i per Lleida escassejaven les barreteries, va dir-se: “Si em quedo aquí, de barrets amples no me'n faltaran”. Cent anys de negoci familiar, tota una proesa. Els armaris hi són de naixement i el taulell té més de 150 anys.

PUJADA DE PREUS

Tenen moltes marques disponibles, però prioritzen la fabricació local i amb segell Obach incorporat. “Qui ve de vacances a Catalunya vol comprar producte d'aquí, i els barrets no són una excepció”. Gorres des de 15 euros i barrets des de 25 fins a 250. La inflació no ha passat de llarg. Ara els surten un 30% o un 40% més cars que abans del virus. Una gorra que abans valia 27 euros ara l'han de vendre per 30, i si tot continua igual, d'aquí dos anys en seran 32.

•
A la botiga tenen moltes marques disponibles, però donen prioritat a la fabricació local
•

Un altre tema espinós és la qualitat de la vida al barri. I no tan sols la inseguretat que provoca la venda de droga a totes hores i la poc controlada disbauxa nocturna, també la manca de qualitat de la vida comercial per culpa de les màfies que controlen els comerços de souvenirs i carcasses de telèfons i la rotació de franquícies d'alimentació i moda que apareixen i desapareixen amb facilitat de prestidigitador. La llei del 2016 que actualitzava els lloguers antics va fer molt mal al comerç de tota la vida i “l'administració no va fer una feina prèvia per preveure que això revertiria en l'aparició desbocada de l'especulació”.

I els emblemàtics? Doncs no és una vida regalada. De fet, pel sol motiu d'estar catalogat així, cada vegada el camió de les escombraries –murga de carrers estrets!– fa malbé la marqueteria i els vidres de l'aparador, cal avisar el pintor, el retolista i el fuster. Una bona morterada per mantenir les essències!